

Весна настала.

Стоять смереки рівними зеленими хоругвами, вітаються шумом, клоняться коронами одна другій, а все тому, що от весна прийшла.

Цвітуть вже і цвіти, колишуться і дзвінки коло скал, каміння, а все в честь весни, все в честь її повороту. Порозпукувалися вже й маки молодій Тетяні, і от-от незадовго вона їх зірве вже, завітчається ними, поспішить зеленим лісом прудкими ногами до старої Маври або й даліше...

* * *

Одної такої чудової весняної днини пустився Гриць в полонини оглянути худобу, деякі колиби та на приказ батька вибрати кілька кращих штук худоби на продаж. Переходячи через село на противну гору, де саме простягалися полонини його батька, подибав по дорозі старого, з дитинства вже йому знаного діда Андронаті, що все раз на кілька років являвся в їх селі і поступав до їх хати.

Заходив — як по що. Часом з ложками на продаж, іноді впросто по милостиню, іноді впрошувався на сам відпочинок, а все поступав. Побачившись тепер з циганом-старцем на пустій дорозі, Гриць поздоровався з ним, задержався.

Старець-циган прилучився до молодого хлопця, і мало-помалу оповіли собі обидва, як їм живеться, що перебули за час, не бачившись, і все таке інше з життя. Старий циган розказав Грицеві, що волочиться вже до двадцяти років на світі, лише глибокою зимою опиняється в Угорщині, недалеко пусти, де тулиться коло інших циганів. Жінка в нього померла ще перед двадцятьма роками, недовго по втраті однісінької доньки, яку постигло нещастя, і вона або вмерла, або, може, тиняється де по світі. Дитині тієї доньки, щоправда, поводитьсь добре, говорив він, не дивлячись при цих словах на молодого хлопця. А його лиш та одна думка при житті держить, що він колись коло тої дитини затулить очі. Але поки те буде, він мусить волочитися по світі; а як настане час, що його внук одружиться, тоді він прийде до нього й остане.

Зимою перед роком, — розказував, — переходив він тутейші села, збираючи милостиню, бо цигани, коло котрих тулився звичайно, посварилися між собою і погнали його шукати хліба в світі. Але який вже в нього заробіток, відколи не годен смиком по струні водити, ночами пересиджувати, по весіллях грати? І заманило його й оцим селом піти, де бачив останній раз свою доньку: але жалував. Зайшовши в ліс якоюсь стежкою, куди, здавалося йому, дорога ближче, — він заблудив. І хоча впрошувався до якоїсь там хатини в лісі, все-таки не дістався до тепла і мало що не загинув в снігу з голоду та холоду. І вже відтоді живе зимою вдолах. Але він вже ослаб цілком; чує смерть за собою. І здається йому іноді, що господь держить його лиш тому на ногах, щоб він іще прислужився в дечім своєму внукові.

— В чім? — спитав Гриць.

А от се трудно означити старому дідові... Але так йому ввижається. Окрім того, хоче йому на весіллі заграти на скрипці, хоч і старечими пальцями. Славний музика Андронаті заграє йому ще на весіллі... потім... нехай би й зараз помер. От що!

Розказуючи отаке, старий дивився з-під брів вигребущим оком на молодого хлопця, як той здорово, мов олень, гнав вгору і, щоб не оставляти старого поза собою, від часу до часу присідав на землю та, ждучи, придивлявся байдуже на тяжкий крок старця і на його самого.

— Тебе, синку, я оце третій раз бачу, — об'яснив далі старець молодому. — Ти, мабуть, не маєш родичів? — Кажуть, «ні», — відповів коротко Гриць, що не любив, як йому згадували, що він годованець.

— Але тобі добре? — допитувався цікаво старець; і немов лиш ждав, щоб слово «добре» перейшло уста молодого.

— Та добре, — чує знов коротку відповідь.

— В багачів живеш?

— Та ніби в багачів. Їсти, пити маю, одежі гарної також старають, коня найкращого з стада також дарували... — і, не докінчивши думку, вмовк.

— А чого недостає тобі ще? — питається старець і усміхається. — Любики?

Гриць Махнув рукою.

— Є, — каже, — їх доста, де б не захотів. А з-помежи тих є вибрані дві.

— А багачки? — розвідується знов старець, і його очі загоріли захланністю²⁰.

— Та — ніби багачки. Чорнява, кажуть, багачка, то, може, й не схоче її мати дати за мене; але синьооку, біляву, мої родичі хочуть, а мене її родичі. І добра вона, і непогана; якраз, кажуть, мені під пару. Зрештою, бог знає, котра мені суджена. І котра буде, то буде. От...і махнув при тім слові зневажливо рукою, — всі вони однакові.

— Що? — питає старець і розтуляє уста, бо часом не дочуває добре.

— З того всього я пішов би в світ! — каже.

— Куди? — аж крикнув старець.

— У світ.

— У світ? Як той циган? От-то наговорив. Бідувати, як я?

— Е, ні, як ви — по милостиню; а так собі, щоб бачити світ. Навкучилося меж торбами. Так, діду, іноді мене тятне деінде в світ, — говорить майже з тутою Гриць, — що господи боже! Отже, ні.

— Дівчат шкода? Що? — спитав старий і розсміявся.

— Може, і шкода тої, з чорними бровами, — відказав Гриць просто. — Вона ніколи не навкучується. Все тебе ніби чимось новим годує. Щоправда, діду, — гарна дівчина.

— А я тобі кажу, сину, все пусте. Гарна чи негарна, біла чи чорнява — як багачка, то бери! Дуже гарної, навіть стережися. Буде за другими спозирати, — приучує старий.

---

20. Захланність — скнарність.

Гриць розсміявся.

— А я від чого буду? — спитав. — Але вона гарна, мов боярська дочка. А білява зате люба і догоджає. Що б не захотів я, вона вже зробила. За тими двома хлопці голови дають. А я ще не знаю, котру посватаю. Жаль одну покидати, а шкода і другу лишати. Гей, Туркине, Туркине! — кликнув нараз тужно. — Ти в душу запала, а сама, мов чарівниця... добре заховалася! Гей, дівчата, злийтеся в одну, і я вас посватаю!

При тих тужливих, а zarazом і гарячих словах розсміявся старець прикро. Йому пригадалася ніби давня якась казка, нещасна любовна пригода його доньки Маври. І Раду свого лютого любила, і мадьярського бояра любила, а сама одна осталася... в світі десь пропала...

— Одну люби, синку... — перестерігає поважно. — Одну люби, та щиро.

А далі і сам умовк. Ніби боїться свої слова пояснити, удовіднити²¹, щось розказати, що на уста рветься. Мовчить, щоб не відіпхнути від себе дорогого хлопця, не відстрашити чим навіки...

— Мабуть, білу посватаю, — обіззався нараз сам Гриць. — Дарма, що чорнобриву, може, й більш люблю. І де вона? Хто її вдержить? Вона... тут і там, тут і там, а хочеш її обняти, до себе пригорнути, вона *«не для тебе»*. Бог знає, як то ще буде. За білявою стариня потягає, а чорняву я один лиш знаю. Ми любилися потай, сходимося в лісі... Туркине, вий-ди! — гукнув тужливо, незважаючи на присутність старого, мов був сам-один на горі. — Вийде, як зазеленіє!.. А от вже і зеленіє, — додав, звертаючись до діда, *якого* ніби лише ще в останній хвили спостеріг. — А ти!.. У-х! — кликнув удруге тужливо з усієї груді, а відтак, тріпнувши капелюхом до землі, кинувся і сам на траву.

Старець доліз до *нього* і станув, відпочиваючи.

— Любитесь потай з чорнобривою? — спитав.

— Сходимося все в лісі. До хати стара ще не приймає, чигає над нею, як вовчиця, навіть говорити не хоче! Тож ми лісом криємося.

— Зле, хлопче, — перестерігає знов старець і тоне в якихось думках. — Зле. Стережись. Світом ідуть прокльони, може й тебе хтось з жалю за нею проклясти

— Але-бо і красна! — пояснює Гриць, не зважаючи на слова старого, і, станувши блискавкою на ноги, суне з чола свавільно капелюх набік. — За нею всі хлопці гонять. Але я, татку, — додає гордо і щиро, неначе вдоволяє щось у собі, піддаючись його бажанню говорити, — я один буду її мати. Красна, — кажу, — і як дика коза шмигає по лісі; ми тут і любимося.

— А я, синку, тобі лиш одну раю, — обіззався знов старець, опершись перед молодим на палицю, і думав. Одну, та щиро любити, двох не голубити. Воно потягає гріх за собою, аби як чоловік себе хоронив. — І зітхнувши якось тужно, він нараз спитав — Як їй на ім'я?.. Не з циганів вона, коли чорнява?

Гриць розреготався.

---

21. Удовіднити — довести.

— Ото вгадали! — кликнув. — Самі вилізли з шатра, та і другого би там упхали... — і знов розсміявся.

— Не глузуй з циганів! — остеріг старий якимось лиховісним голосом, — бо ще не знаєш, з якого й ти роду. Ади — в світ тебе тятне, дарма що хліба-солі маєш. А що далі буде, ти ще *не знаєш*. З лица, — каже, — правда, ти білий, але хто твоя *мати*, хто був твій батько? Циган чи боярин — ти не знаєш.

Хлопець скипів.

— Мовчи, цигане! — кликнув. — І не обзивайся більше. Я як улючуся, скину тебе з гори, що й не стямишся. Ади... — додав погірдливо — йому моя мати нагадалася. От-от! — і аж свиснув з якогось обурення. Але хутко успокоївся. — Моя чорнобрива любка, — додав, — се Туркиня, діду. Знаєш її? Чув про неї? Ти, мов та сновида, по всім світі лазиш! — і знов розсміявся.

— Не знаю. Але, як хочеш, розвідаюся... і, може, ще тобі коли в пригоді стану. Але знати не знаю...

— Та вже ж... Вона з циганами не братається, — вколов Гриць бутно діда.

— Ні, — каже покірно старий, — лиш *любиться*.

Гриць не зрозумів і вмовк. Йому стало ніяково від циганових слів. Не зрозумівши їх, не хотів більше питати і чомусь споважнів.

— Коби я знав, коли будеш справляти весілля, я приволікся би, — заговорив ще покірніше дід. — Я здалека б, здалечку, синку, — тягнув чимраз покірніше, майже до землі склоняючись, — здалечку, здалечку... лиш дивився б і не надивився. Але де вже мені старому, та ще й бідному старцеві бачити, як жениться багатир з багачкою!..

— Восени, — перебив йому гордо Гриць, — сеї вже осені, — говорив мов до себе, — буду женитися. Прийди, як хочеш. Бідних у нас милують, чому б старого цигана ні? Зі скрипкою прийди...

Старець покірно склонився.

— Так я й хотів би.

Гриць стояв перед ним, молодий, красний, і дивився понад голову старця далеко вперед себе, над ліси і гори, неначе виглядав когось.

— Що визираєш? Над чим розважаєш?

Гриць здвигнув плечима.

— Я про чорнобриву, діду... — признався. — Так мене обмотала, що з гадки не сходить, та хто знає, чи буде моя...

— Якби я ворожбит, то поворожив би тобі, хоч би і на горбі, — відповів старий, притримуючи хлопця, щоб на нього надивитися. — А так хіба стану тобі, може, коли в пригоді... між дівчатами, щоб не дуже вже ними турбувався.

— Ов-ва!.. — закинув Гриць... — Мені їх не страшно. Зроблю, як схочу.

— То хіба заграю тобі на весіллі, поки умру...

— На весіллі, — повторив з вимушеним усміхом Гриць.

— Як бог дасть. *Тобі одному* ще заграю. Я рад би, щоб ти став першим багатирем у селі. Знаю тебе з дитини, а родичі твої були для чужого старця

милостиві. Тому я рад би... хоч бідний... чужий циган... рад би, і тут, урвавши, опустив нагло стару голову на груди і вмовк.

— Може, й буду колись багатирем, — обізвався Гриць, — не знаю. Кажуть, багатвству чорнобривої в нашім селі рівні нема, тому хто знає, чи за мене дадуть.

Старий зачудувався.

— Чим вона найбільше багата? — спитав.

Гриць видивився на *нього*.

— Чим? — а по хвилі розсміявся. — Чорними бровами... — відповів.

— Ой, як та чарівниця? — спитав.

— Чарівниця, діду.

— Стережися, сину... Чорні брови мають силу.

— Кажуть — мають, — обзивається Гриць і знов сміється. — Та я її не боюся, коби лиш за мене дала її мати...

— Чарівницям, кажуть, — пояснює далі поважно дід, — треба всю свою силу віддавати, інакше вони беруть верх над чоловіками; бодай в нас, циганів, стережуться їх.

— Я один не боюся їх — і все буду робити, як схочу. Грицеві не доросла жодна... зрештою і біляву маю... Не їм я піддамся, а вони... мені. — З тими словами став крутити вус і, ніби усміхаючись, чомусь чимраз більше поважнів.

Мов перед двадцятьма роками, коли Андронаті стояв з білим внуком на руках на верху, роззираючись по розкиданому селу, щоб доглянути хату багатиря, і не находив її, так, здавалося, глядів тепер сам Гриць надармо понад ліси і гори, ніби роззираючись за своєю долею, що мала йому прибути від одної з дівчат.

Та в тій хвилі пронісся звідкись понад верхи, як і перед двадцятьма роками, голос трембіти, смутний і протяжний.

— Гриць застановився.

— Се на смерть? — спитав старець.

— Не знаю. Мабуть... — відповів хлопець і нараз прискорив кроку. Хоч і як він звук до звуків трембіти, любив їх, а в тій хвилі вразили вони його болюче. Старець, не в силі держати з ним кроку, задихався і станув.

Гриць спинився на хвилину.

— Я лишу тебе, синку, верну в долину. Не годен даліше.

— Ідїть, — відповів Гриць, — я спішуся... бо мене в полонині ждуть.

— Іди, синку, іди з богом! — відказав старий. — Рад, що бачив тебе, а далі нехай орудує божа воля.

— Побачите ще на весіллі, — потішив Гриць щиро, і нараз, мов на внутрішній приказ, зняв покірно капелюх і схилився низько перед старцем.

— Поблагословіть, діду, ще перед весіллям! — просив. — Хто знає, як випаде, чи вспієте на час прибути. Поблагословіть, ви старенькі.

Старець аж затрясся зі зворушення, захлипав.

— Блатословлю тебе, синочку, — промовив розжалобленим голосом, — блатословлю з усім добром і щастям — а не забудь свого діда...

— Не забуду, татку!

І пішов Гриць. В душі ніс не то смуток-тугу, не то стісненну радість, а все з думками про весілля. Відтак станув і поглянув в долину. Де був його — як називав себе — старий дід.

От був ще.

Старець сходив чимраз нижче, чимраз нижче між хати в долину, доки не згубився цілком...

Неповорушно стоять гори навкруги, неповорушно густі ліси. Лиш хижуни, розпростерши крила, розкошують під небосхилом.

* * *

Минула вже перша весна, пишаються вже ліси, гори в ясній новій зелені — настає літо.

Вже четверта неділя, як виїжджає Гриць на своїм чорнім густогривім коні в ліс за Туркинею і не діждеться її. З надією виїжджає, з сумом вертає. Може, засватали її м'ясницями, думає часом неспокійно, а може, і віддала мати десь далеко звідси, а він нічого не знає, від нікого про неї не чує, — ніхто нічого не каже.

В його серці розігралася туга. Туга широкою струєю, і як вже ніхто інший про те не знає, то чорний кінь його один певно знає. Вижидаючи її отут лісом нетерпливо, він іноді і годину стоїть, спертий на нім, задумавшись або виспівуючи тужливу пісню, або знов надслухуючи шелесту, що заповідав би її присутність у лісі, або виграє на сопівці. А вкінці, знетерпчившись, сідає на нього і жене скорим кроком куди-небудь на розраду, а бодай до щебетливої, слухняної синьоокої Настки, котра відтак все лагодить. Так і нині.

Спершись на свого чорногривого друга, він дивиться острим оком, мов яструб, на ту білу стежку, що простягалася з гори з зеленого густого лісу хилком проти нього.

«Прийде вона?» — думає.

Не знати.

А он сонечко вже хилиться з полудня чимраз нижче, а її ще нема.

Вже всіх яструбів, що плавали чистим воздухом, перечислив, темний яр, що ним гнав шумливий потік, змірив вздовж і вишир своїм оком, виповнив тужливими думками, а вона й нині не прийшла.

«В ліс весною прийдеш?» — питав її тоді зимою.

«В ліс весною прийду».

«Як зазеленіє?»

«Як зазеленіє», — відказала, усміхаючись, і от як додержує слова! Вона не то лиш що не приходить, але і не показувалася ще сього літа, і вір дівчатам! То не так, як його Настка: що забагнеш, вона вже знає, що подумаєш, вона вже скаже. От така та Настка, що він її голубить. *Вона ж* йому щира. *Раз* по правді щира. А Туркиня?

Гриць затискає зуби з нетерпливості і проклинає «чортицю», що пусто-дурно здурила тоді взимі, обіцяючись на весну, а сама от і в гадці не має явитися;

Під час таких невеселих думок здійсмає нараз його кінь високо свою голову, завився чорними блискучими очима неповоручно в одну сторону лісу, насторчивши вуха, і мов жде. Майже цілим туловищем своїм жде...

Широкі, крилаті віти смерек, десь недалеко них, розділюються гнучко і без шелесту, і з-помежи них визирає нараз дівоча голова, пристроєна двома великими червоними маками, і знов зникає. Кінь жахається, а Гриць, не помітивши в задумі, що з його другом зайшло, кидається за ним. Чого злякався, сполохався? Побачив якого ведмеда? Чи, може, серну тонконогу, що хотіла білу стежку перейти, сполохалася їх видом і сховалася знов? Він успокоїв полохливого коня, і знов настала попередня тишина. Знов ніщо не рухається. Ждуть.

Не рухається справді ніщо?

Ніщо.

Ба противно: десь щось рухається. Якийсь час стояв кінь спокійно, неповоручно, однак тепер починає наново непокоїтися. Відчувши десь щось ніби чуже, він почав наслідком своєї великої полохливості бистрим оком роззиратися, піднявши голову ще вище, як перше. Та вже не жахається так сильно, як перше. Гриць прив'язав його до якоїсь смереки, а сам іде білою стежкою вперед угору. Однак не уйшов дальше, як кільканадцять кроків вперед себе, коли саме недалеко нього попри стежку розчиняються, як перше, крила смерек, уступають місце дівочій пишно завітчаній голові, а далі й цілій високій стрункій статі Тетяни.

— Туркине, то ти?! — крикнув Гриць врадуваний.

— То Я.

То я! То *вона!*

І самі не знають, як се зложилося, що вже тримає він її в своїх обіймах і що їх уста, мов на приказ, самі з себе злучилися.

— Пусти! — домагається вона строго і звільняється, збентежена, з його рук, що ніби навіки взяли її в полон, інший рух забули.

— Туркине! — повторює він, не тямлячись з радості. — Я стільки разів тут наждався вже на тебе, стільки натужився за тобою, а ти аж тепер прийшла.

— Аж тепер — повторює, сміючись, а відтак додає: — Тому й пусти, — і освободжується з його рук нетерпливо.

— Я не йшла сама, — оправдується відтак квапно, — а йшла з одною жінкою (ніколи не могла перемогти себе про Мавру заговорити)... Цить, — додає потайно, півголосом, — вона ходить часом сюди і під «білий камінь», і шукає там якогось зілля...

— Лиш тут най не йде! — перебиває він її і притискає знов до грудей. — Тут нехай не йде, бо зараз кину в яр. Нині неділя, ти врешті прийшла... діждався тебе, моя зоре, тож нехай не йде.

Вона дивиться на нього, підсуваючи чорні брови вгору, і, усміхаючись, питає:

— Ти, кажеш, ждав тут не раз вже на мене?

— Нині четверту неділю як жду.

— А я ходила по лісах, та все заверталася з дороги назад, не могла звернутися до тебе...

Він заглядає їй в очі, що ніколи не бачили зла і все дивляться просто та щиро, всьому чудуються, вірять...

— Зозуле ти! — каже, цілюючи її, і тулить, голубить її раз по раз до грудей. — Зозуле!

— Не могла, не могла, — впевняє далі, — маму вдолині я дурила, не сказавши по правді, чого йду в ліс, тому і сумління все здержувало...

— *Любити*, Туркине?

— *Любити*, Грицю.

— А он, бач, я можу.

— *Любити і дурити*?

— Дурити і любити! — відповідає, не надумуючись, і сміється.

— А я все вагаюся...

— Бо не любиш щиро, як я.

— Грицю!..

— Туркине!..

Вона обняла його за шию і мовчить.

— Туркине... ти любиш щиро?

Мовчанка...

Відтак:

— Може, Грицю...

— Зозуле!

Нараз підняла голову і знов дивиться просто з щирістю в його очі.

— Ніколи так не питай, — просить якомсь з наглим жалем.

— Коли ти завше така чудна до мене, — відказує він, оправдуючись.

— Ні, Грицю, ні... — впевняє його і тулиться з неописаним довір'ям і чуттям до нього. — Якби ти знав...

— Що, дівчино моя?

— Як тяжко дуже, дуже любити, а притім ту любов перед матір'ю... — і урвала на хвилинку, а відтак докінчила квапно, — таїти.

— Чому таїти? — питає він впрост. — Чи се соромно любити?

— Не пустять ходити в ліс, — додає вона. — Скажуть, щоб ти прислав сватів, а по лісах не пустять сходитися. О... моя мати ніколи не пустить.

— Ов-ва! — потішає він її і сміється.

— Так, так, Грицю, — повторює вона поважно, мама моя не знає жартів. Проти хлопців вона строга не вірить їм.

— А проте їх і конем не об'їдеш, — відказав він, знов сміючись.

— Легко тобі сміятися, — каже вона і дивиться йому в очі, вижидуючи.

— Легко, — каже він весело, — де вже не легко, коли Туркиня коло мене, а прийде час, будуть і старости. Сеї осені певно що будуть. Оця зима була така довга та тяжка, я стільки за тобою натужився, а тепер же самим пишним літом ще і матерів лякаться? Зо мною ти не бійся нічого.

І кажучи сі слова гордо й певно, голубить її з непогамованою палкістю.

— То *дуже* любиш? — питає вона і старається очима збагнути глибину тої любові з його очей, в котрих свою душу згубила.

— Нікого ще так щиро не любив, як тебе. Казав вже тобі. *Тебе одну на світі*. Коби знала ти, Туркине...

— А коби ти знав, — перебиває вона поважно, підсуваючи високо свої чорні брови, і чомусь сказала ними більше, як попередніми словами.

— Ти не знаєш, що в мене за серце, — впевняє він знов і приголублює її наново до себе.

— А я — Грицю... а я — о боже!.. — і не доказала.

— Люби, зозуле, люби, — молить він, — а я на руках занесу тебе до твоєї хати.

Нараз вона підіймає свою завітчаву голову і, мов вернула на хвилину з другого світу, незвичайно споважнівши, питає:

— А як перестанеш любити?

— Туркине, моя зоре... хіба ж я се годен? Чому ти отак смутно питаєш?

— Бо, може, за мною ще й свиснеш, як перестанеш любити? — відказала. — А я, Грицю, а я, — каже вона, і раптом шукає охорони від чогось на його грудях, я... — і, не доказавши, замовкла, мов душу свою віддала.

— Посвистував я, Туркине, — оправдується він поважно, — посвистував я, щоправда, і не за одною, але тебе полюбив я так щиро, що скорше поглузуєш ти з мене, як прийде багатший, ніж я з тебе. Чи не так, Тетянко? Іваниху Дубиху широко-далеко за багачку знають, а я — Гриць. Тільки і його багатства, що кінь та щире серце. — І, сказавши се, поцілував і притиснув її наново так щиро і палко до себе, що в тім вона вже вмовкла...

— Іноді зимою, — почала відтак вона по якійсь хвилині, — заким ти перед нашою хатою станув, я мов з тягарем на душі ходила, все молилася, щоб його господь відвернув від мене, а тим часом ти сам станув перед мене, Грицю! — додала і обняла його шию. — І від тої днини, від тої години я вже не годна була тебе забути...

— А мене туга погнала, — об'яснив весело. — Видержки не мав, осідлав коня і пігнав до тебе. «Що бу де, то буде, — думав. — Нехай хоч побачу, нехай хоч погляну на ті очі, брови, що душу украли, серце упоїли, спокій відібрали, а самі сховалися».

— А мати допитувалася опісля, — почала вона знов, хто ти такий, відки тебе знаю. А коли я мовчала, вона і собі замовкла, додаючи лиш оце слово: «*Уважай,*

Тетяно». Боюся я своєї матері, Грицю, як вона мовчить, та проте і не годна була забути тебе. Крізь сон бачила на чорнім коні, крізь сон я тужила. Вднину тугу працею укривала, а безсонними ночами спогадами годувала. Інакше не могла. Так зиму пережила...

— Хоч би і раз, хоч би і два був би я завернув до тебе, Туркине, — обізвався він, — та сама горда твоя мати з хати відіпхнула, але тепер не забудь за мене. Не забудь любити, а побачиш згодом, вийде все на наше.

— Я не забула. От, чи не прибула? — питає і підсуває допитливо чорні свої брови.

— Спасибі, дівчино, моя пишна квітко, люби лише вірно і жди до осені.

— А ти? — питає вона і тоне всею душею, своїми очима в його гарних очах. — Чи прийдеш? Не забудеш? Другу *не полюбиш*?

Він обіймає її.

— *Тебе одну я люблю. На весь світ одну.* В неділю прийду знов, буду тебе ждати. Вийди тут ось лісом, зацвіти в нім цвіткою, я буду тут.

— Все лісом? — питає вона, вагаючись пристати на те, і роздумує...

— Все лісом.

— А може, ні, — каже вона нараз бистро і, трутивши його від себе, відвертається живо.

— Туркине!

Вона не слухає — йде.

— Туркине!... *біжиш до своєї матері?*

— Біжу.

— Ов-ва!

Вона не обзивається, іде.

Він погнав за нею.

— Тетяно! — благає, — бач, вже й загнувалася. Вже скінчила любити? А я так довго ждав... застріль мене, щоб не тужив більше за тобою... буде тобі легше...

Вона оглянулася і стала. Через хвилю мовчить і морщить брови.

Він пожирає її очима, відтак тягне її мовчки востаннє на прощання до своїх грудей. Мовчки тоне вона в його любові і словом не опирається...

— Прийдеш знов? — шепче він пристрасно, благаючи і всю душу вкладає в оце одно слово.

— Прийду.

— Пам'ятай!

Коли опинився знов коло свого коня, не міг здержатися, щоб не обізватися ще хоч раз до неї.

— *Лю-биш?* — погнав його голос допитливо густим лісом їй навздогін і жде...

З-поміж струнких високих смерек, здавалося, а заразом ніби на противній скелі, через яр, відбилосся ясним відгомонам... *«Любиш?»*

— *Лю-блю!* — кликнув молодий голос могуче, а долетівши в глибіню лісу, на хвилину станув. Відтак, мов молодий мандрівник, добився чи не живіше через ліс до його слуху. «*Люб-лю*»... А добившись на місце, тут навіки вмер.

* * *

І ходить Тетяна чи не щонеділі лісом. Вгору біжить легким кроком з щастям в очах, щоб довго він не ждав... в долину знов збігає, щоб не опізнитися, матір не прогнівати. А все про то мовчить... і все спішиться. Немов одна днина, збігає тиждень за тижнем, літо розкошує, любов їх міцніє...

— Приходь, моя Туркине, любити не жалуй... — просить він щиро за кожний раз, і доки попри білу стежку тягнеться ліс, іде він з нею враз. Все жаль її покидати... така йому мила, така гарна.

— Вертай вже назад, — упомінає його іноді, а сама стає йому в дорозі, щоб далі не йшов.

— Жалуеш мені ще хвилини? — докоряє він. — В мене стільки щастя, що ти одна на світі, а ти он *яка!* — останнє слово каже з гірким докором.

— Я — Грицю? Я? — питає вона, підсуваючи зчудовано чорні свої брови, а в її очах вже і жаль якийсь вражений розгорівся.

— Ти — ти не любиш так, як я. Все вагаєшся. Все, як на роздорожжі буваєш або як по вугля прибігаєш.

— Грицю, — відповідає вона, а далі вмовкає. Прудка і вразлива, здобувається вона вражена аж по хвилі на відповідь: — Я утопилася в тобі, друтих вже не знаю, матір свою обманюю... а *ти*... — і не доказує.

— Та все-таки вагаєшся, Туркине...

— Вагаюсь, чи вірно *ти* любиш. О Грицю, — молить вона і глядить на нього великими очима, — не обманюй мене! Своє серце сама я знаю, те серце вже не в моїх грудях — в тобі опинилося. Гадки, що я їх колись думала, за тебе заміняла. Душа, що була колись моя, за тобою волічється. Не верне до давнього вона ніколи. *Не обмани мене.*

— Та все-таки вагаєшся, Туркине...

Її очі спалахнули.

— Ти кажеш, я не люблю щиро? О-о-о!.. — кликнула з жалем, і з тим трутила його від себе, як у дитинстві тручала матір свою, коли та не сповнила її волі.

— Заким сніг упаде, ти будеш в моїй хаті, — відповідає він місто всього, і горне, і голубить її, щоб жаль дарувала. — Не жалуй любити, — додає знов, благаючи. — Тільки й мого щастя, що ти одна на світі. Приходь все, зозуле, не забувай мене. А як будуть лаяти, що ти блудиш лісами, скажи всім в очі, що шукаєш щастя.

— Як, Грицю? — питає вона і чудується.

— Що шукаєш цвіт папороті, — пояснює він. — Не знаєш? Він дає щастя.

— Не знаю, — відказує вона і знов дивується його скорою видумкою.

— Цвіт папороті, — об'ясняє він ще раз. — його треба довго, довго шукати, а хто знайде, знає відтак все на світі і знайде своє щастя. От таке кажи. Хто тобі заборонить того цвіту шукати? Може, твоя мати? Смійся!..

— Може... моя... мати, — відказує задумливо і вмовкає.

— А заки сніг упаде, — повторює він, — будеш у моїй хаті.

— А заки сніг упаде, — повторює вона і, не докінчивши речення, мов їй блисла інша думка, додає з жахом: — *Лячно, Грицю, довго ждати...*

— Чому би лячно, серце? — питає він. — Доки ти зо мною, нічого вже не бійся. Тебе одну люблю, одна моя ти будеш, про інше не журися.

— На осінь заповідаються старости, — жалується вона і, шукаючи поради, бере його за шию.

— Відки старости? — скипів він.

— Не казали ще звідки, лиш мати натякає, вже, мабуть, хоче мене сього року віддати.

— Нехай натякає. А я он в тебе перший. Від усіх ти відвернися.

— Я вже й так відвернулася, — відказує вона. — Тебе одного знаю, а якби силували, розкажу матері правду. Ти ж *багатирський* син. За тебе мати дасть.

— За мене мати дасть... хоча... — каже він непевним голосом і не доказує.

— Хоча? — питає вона, і чомусь в ній серце мліє... *Любиш другу?*

Він жахнувся, а відтак додав з поспіхом:

— Ні, другу — ні, Тетяно, але... по правді, я...

— Що, Грицю? — перебиває вона з переляканими очима.

— Я, — докінчує він і віддихнув легше, — я, по правді, не багатирський син, а бідний сирота. Я годованець підкинена дитина...

— Підкинена дитина? — чудується вона. — Як-то?..

— Підкинена дитина, годованець; а мої господарі — не рідні мої родичі.

— Грицю! — каже вона і ніби боронить щось своїм голосом. — Ти ж сам казав... мій батько багатир... о... не... — і не докінчила.

— Я казав і кажу: мій батько багатир і, може, дасть колись і весь маєток. Він дітей своїх не має — лиш мене. А як підеш ти за мене, він, певно, добру пайку дасть... а колись, може, і все. Один я в нього в хаті, батьком його і зву. Та поки що я бідний — тебе одну лиш маю... люби хоч бідного! Не покидай, Тетяно!

— Грицю! — каже вона з неописаною щирістю. — Я перемовлю маму; хоча вона і строга, але *вона* мене любить. Чуєш, Грицю, *любить* — волю нашу зробить. *Вона* нас не розлучить...

— То добре, зозуле, — каже він успокоений і ще додає: — Але ще мовчи, лісом все приходить, а заки сніг упаде — будеш в моїй хаті.

Тетяна слухає його, однак нараз стає близько коло нього і тоне з широко отвореними очима в його гарних голубих очах.

— Грицю! — каже. — Я люблю тебе, сам знаєш, як нікого на світі, але... — і, піднявши високо свої брови, наказує щось ними.

— Не журися нічим, моя Туркине, — каже він, не звертаючи уваги на вираз її лица, лиш любується нею. — Не журися нічим. Ти *моя*.

— Твоя, — повторює, виймаючи нараз чомусь спішно червоні маки з волосся, і кидає йому їх під ноги. — На, маєш, — каже. — А тепер іди. Я надто припізнюся. А он сонце за *горою* червоніє, заходячи, розстрілює вже проміння по небесах; мати буде знов лаяти, що дурно волочуся.

— Не бійся, — каже він. — Я піду. — І з тим бере її востаннє за стан. — Але прийдеш знов лісом? — питає, як за кожний раз, і їх погляди злучаються востаннє в якесь одно полум'я, що лиш сама любов його творить. Приходь, моя квітко, обзивайся лісом...

— Обізвуся знов лісом...

— Лиш він і я знаємо Туркиню...

— А моя мати, Грицю? — питає вона нараз. — Бог нас не поблагословить, що ми її обманюємо. Вона добра і любить мене... а я... — і, урвавши та кивнувши головою, відходить. Одначе, відійшовши ледве кілька кроків, стає і за хвилю гукає півголосом:

— Грицю!.. Грицю!..

Він опиняється коло неї.

— Грицю! — каже вона, і її уста викривляються якось гірко.

— Що там? — питає він і усміхається мило своїми щирими очима. — Забула ще раз сказати, що любиш? — спитав. — Так ось скажи ще раз, я послухаю...

— Коли *побачимось*, Грицю? — спитала... і підсунула допитливо чорні свої брови.

— Я ще сам не знаю; та *побачимось*... ти ж *прийдеи*!

— Я прийду... — і з тими словами завершила на правду і зникла в лісі.

За нею замкнулись віти, подрижавши трохи...

Гриць не відходить ще зараз з місця, порається коло коня, підіймає червоні її цвіти, і чудно стає йому на серці. «От здобув собі Туркиню, — перетягається думка його душею... — *Здобув*».

«Я прийду», — повторює він в гадці її слова і задумується над ними.

Чудно якось так вимовила те слово. «Я прийду...» і смутна відійшла.

Нараз прокинувся, слухає... щось ніби її голос пролетів он там у правій стороні лісу. Він напружив слух жде, а округ нього все, здається, з ним враз слухає... жде...

«Не забудь!» — добивається до нього її голос.

«Не забудь!» — упоминається й собі відгомін лісом і десь завмирає.

Гриць не обзивається. Замість того він сів на коня і від їхав.

* * *

— Мавро!

— Що там, доньцю? Зайшла врешті і до старої Маври? А то за своїм коханням вже і за неї забула.

Тетяна обіймає стару няню, тулить до себе і просить:

— Прости, Мавро, що не заходила. Не було як забігати до тебе. Вдома все в роботі, а неділя...

— А неділя? — питає циганка і блищить вигребуще чорними очима на молоду дівчину перед собою. — А неділя?

— Як неділя, Мавро! — відказує Тетяна і відвертається від старої.

Але тут же і в тій хвили знов подобріла.

— Мавро, — додає далі, — ти знаєш, я люблю Гриця. — Ти оповідала, доньцю, — відказує циганка і все стереже дівчину очима, — оповідала.

— І він мене любить.

— А також так щиро, як ти його?

— Мавро! — кликнула нараз з докором Тетяна і відвертається чогось уражена від старої жінки, що осталась спокійна. — Я тобі не буду нічого більше казати. Ти заодно як не віриш, то безпечно поглузуєш. Що б і не сказала я, ти нічого не віриш! Сором, Мавро...

— Бог з тобою, донько! — успокоює Мавра покійно. — Та я його на очі не виділа, а не то...

— Не виділа, не виділа — повторює люто Тетяна. А все твоїм голосом гонить невіра і ненависть. Все не віриш. Я знаю. Ти цілому світові вже не віриш. А хоч я добре тямлю, що ти про себе оповідала, що перебула через зраду — то *йому одному*, Мавро, *йому одному* на всім світі — я вірю. Він мене щиро любить, Мавро... О! Ти не знаєш!

— Я вірю, доньцю, що тебе любить, — відказує Мавра твердо. — Хто тебе, зоре моя красна та як ангел добра, не любив би? Кого на світі любити, як не таких, як ти? Га-й, га-й! — заспівала нараз, мов на хижуну, і заколихалася цілим своїм тілом. — Га-й, га-й!

Тетяна подобріла.

— Заки сніг упаде, казав, Мавро, буду в його хаті.

— Слава богу! — відповідає стара, вже потрохи іншим голосом і зітхає легше. — Кваптеся, бо як прийде осінъ, мати прийме других старостів. Казала мені оноді, що хоче тебе сеї осені вже конче віддати, а сама піде в монастир.

— О, мама все своє! — каже Тетяна. — Найбільше, відай, чого вона бажає в житті, то піти на старість у монастир.

— Може, й добре робить, доньцю.

— Та за кого й там вже стільки молитися? Вона вже доста й так молиться... щонеділі, свята...

— Може, і за твоє щастя, — відповідає стара. — Тебе одну лиш має. А відколи твій батько помер, з котрим так добре жила, як вона і люди розказують, то її тягне в монастир. А за твоє щастя хто буде молитися, доньцю, як не вона? Знаєш, вона рада тобі неба прихилити.

— Се правда, — відповідає Тетяна поважно і вмовкає. Відтак, надумавшись хвилину, додає: — Вона одна, ти, Мавро, друга, а *він* третій любить мене щиро і по правді.

— Правду кажеш, доньцю, — притакує Мавра. Добрий чоловік — то для жінки все одно що тато й мама.

— А не правда, Мавро? — обзивається Тетяна, і її очі зясніли самим щирим щастям.

— Правда.

— Коби ти мені його хоч раз показала, донько, — потягає Мавра, — не ховай вже його так, як золотий червінець.

Тетяна усміхнулася весело.

— Побачиш його, Мавро, побачиш, красний такий, Мавро, що... о, о, о!

— Як ти? — питає стара.

— Високий, вус чорний, а сам білий та синьоокий. А все їздить на чорнім, як вуголь, коні. Тоді він вже найкращий. На нім він летить, як вихор. О, Мавро, красний!

Мавра слухає, і її думки летять кудись в минулість.

— Такий і *він* був, — каже відтак ніби більше до себе. — Високий, як то кажуть, як дуб, білолиций, синьоокий, а конем перелітав попри наші шатра сам вітер у пусту. Такий і *він* був. А все посвистував. Пан був, Тетянко!

— Про кого ти кажеш, Мавро? — питає дівчина, що була в цій хвилі всею душею коло свого Гриця.

— Про того, синку²², через котрого змарнувала я свою долю, стратила батька, матір, Раду, а вкінці і дитину. Через котрого я тепер сама-одніська на цілу гору, на цілий ліс, на весь світ. Коби були мені хоча дитину оставили, — говорила жалісно, — був би мені світ світом, а так що я маю? О Раду, Раду! — зажалувалася гірко. — Чи вже не було іншої кари для мене, як викинути мене з-поміж себе? Ліпше було таки на місці вбити, як обіцяв. Було покинути; піти самому далі, а тато, мама були б назад до себе забрали, а так... — І забідкалася, як кождим разом, коли про те говорила — по своєму циганському звичаєві, загойдавшись цілим тілом і майже заспівавши з жалю та огірчення.

— Цить вже, Мавро, цить, — потішає Тетяна, — та не жалуй стільки. Воно вже й так на ніщо не здається. Дитинка, мабуть, у бога, там же на тебе, колись повітає, і, може, ліпше для неї так.

— Повітає, повітає, — відказує жалісним голосом Мавра, та тут же опам'ятується і починає нараз іншим голосом: — Вже був би дорослим парубком, десь, може, в службі заробляв на себе і на маму. І було би йому добре, і було би мамі добре. А так що? Га-й, га-й! — пожалілася знов. — Га-й, га-й!

— Може, й заробляє де, Мавро, хто його знає, — каже спокійно Тетяна. — Так вже бог дав. По правді, Мавро, ти свого Раду зрадила, а з того вийшло все горе.

---

22. Синку — так на Буковині кличуть ніжно і хлопців, і дівчат.

— Зрадила, бо була молода, дурна і повірила, — обзивається Мавра вже спокійно. — Задивилася на біле панське лице, нециганські очі, панську ношу, а господь за те і покарав. Держись свого, каже і карає. Будь воно зле, будь добре, а на гріх не вийде.

Дівчина слухала мовчки, задивившись ніби кудись, хоча перед нею були лиш низенькі стіни старої низької хатини і більше ніщо.

— *Гриць* не пан, — каже відтак, вимовляючи певно і твердо ім'я милого перед старою. — *Гриць* не пан, хоч також білолиций і синьоокий і на коні їздить, як вітер. І ми любимося, — і сказавши се, встає і прощається з Маврою. — Приходь, Мавро, до нас, як мене подеколи в неділю в тебе не буде.

— Га-й! га-й! — відказує Мавра. — Я прийду. А ти, хоч і не прийдеш в неділю, то приходь і вробітну днинку, та сповісти бабу, коли їй на твоє весілля лагодитися та на хлопця подивитися.

— Незабавки, Мавро, незабавки, — обзивається Тетяна і виходить.

— А не виходь до нього щонеділі в ліс, — остерігає, випроваджуючи її геть аж поза хату. — А як підеш, то візьми і мене з собою, — жартує з чудним поглядом Мавра. — Нехай і на стару няню своєї любки раз погляне. Вона ж *йому* на щастя от яку зорю ясну та красну вихохала. Казками вигодувала, серцем випестила, очима зберегла, то най їй хоч тепер словом ласкавим подякує.

— Подякує, Мавро, подякує, — відказує Тетяна щиро і поважно. — Він добрий і щирий, доконаєшся сама, як побачиш, як він мене по-щирому любить, коли мені не віриш.

Тетяна, віддалена вже на кілька кроків від хати, оглядається нараз раптом позад себе. Чи се їй причулося, що Мавра, відвернувшись перше від неї, захохоталася до себе? Чи справді воно так було?

Ні.

Мавра саме в тій хвил переступала поріг своєї хати і зникла в ній, мов в ямі.

Ні. Хіба причулося... та як вже так погано!

Тетяна, мов холодною водою обілляна, з неописано прикрим почуттям упркорення і пониження вертає зі в'ялим кроком назад.

Вже стільки разів постановляла собі не говорити Маврі нічого про *Гриця*, про їх любов, і завше переможе любов і щирість до тої старої чортиці, вона зраджується, говорить.

Зате вертає, от хоч би й нині, знов з затроєною душею додому, із зболілим серцем, з жалем недовір'я в душі до нього, доки його знов не побачить, доки він знов своїми ясними, як небо голубими та щирими очима не роз'яснить її посмутнілу душу, не успокоїть і вона знов не повірить.

«*Грицю!* — кличе її щире, тепле серце і рветься чистою неподіленою любов'ю. — *Грицю*, чи не так? Ти любиш?»

«Га-й, га-й! — прочувається їй в душі остерітаючий голос старої циганки, мов відганяв би якогось хижуна... прошибає її душу гострим жалем. — Га-й, га-й!»

Тетяна розплакалася...